

NOOR

Leesexemplaar

Dilemma
Noor
Tille Vincent

Eerste druk: februari 2020

© 2020, Tille Vincent en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

De personages in dit boek zijn verzonnen; elke gelijkenis met bestaande plaatsen, met gebeurtenissen, met levende en/of dode personen, berust louter op toeval.

Omslagbeeld: Trevillion Images

D/2020/7104/55
ISBN 978 94 6383 073 7
NUR 285

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

TILLE VINCENT

NOOR

Van Halewyck

HOOFDSTUK 1

DE BUS NAAR SÃO PAULO

Fuck, wat is het warm op deze bus! Ik draag alleen een short en een topje en toch zweet ik als een rund en lijkt mijn achterste aan de stoel te kleven. Elke keer als ik een beetje ga verzitten, maakt het een zuigend geluid en prijs ik me gelukkig dat er niemand naast me zit die het kan horen. De bekleding schuurt de achterkant van mijn bovenbenen zo hard dat ik het gevoel heb dat er intussen blaren op mijn billen staan. Mijn rug is kletsnat van het zweet en alsof dat allemaal niet genoeg is, ben ik kotsmisselijk door de bochtige weg die we net achter de rug hebben. De medicijnen tegen wagenziekte ben ik – eeuwig warhoofd – vergeten in mijn rugzak, die in de bagageruimte ligt. Ik kan er pas bij als we aankomen in São Paulo en daar heb ik ze natuurlijk niet meer nodig. Ik adem een paar keer diep in door mijn neus, rek me uit en probeer zo onopvallend mogelijk mijn short van tussen mijn billen te trekken.

De bus stopt voor een zoveelste keer aan een busstation dat alleen in naam verschilt van de vorige stations. Het

ziet er vervallen, grijs en stoffig uit. Het Braziliaanse binnenland is een stuk minder kleurrijk dan wat je op foto's ziet, zeker op de route die deze bus volgt. Ik kan haast niet geloven dat ik deze zeven uur durende busrit gisteren ook al een keer deed in de omgekeerde richting. Woensdag vertrok ik vanuit Brussel naar São Paulo, een vlucht van bijna achttien uur over Genève en Zurich. Niet de meest voor de hand liggende route, maar wel de goedkoopste. Vanuit São Paulo reisde ik verder met de bus naar Curitiba, een stad in het zuiden. Ik had rechtstreeks naar daar kunnen vliegen, maar dat kostte meer en zoveel spaargeld had ik niet. Bovendien leek het me wel avontuurlijk, een land doorkruisen met de bus. Zo kreeg ik ook nog wat te zien. Mooi niet dus. In Curitiba liep alles anders dan gepland, waardoor ik besliste om na één dag weer naar São Paulo te reizen. Intussen ben ik vier dagen continu onderweg met een minimum aan slaap en een knoert van een jetlag. Ik ben doodop.

Buiten gaan de bagageluiken van de bus open en worden koffers en tassen ingeladen. Ik vraag me af of ik de chauffeur kan vragen om iets uit mijn rugzak te halen, maar laat het plan uiteindelijk varen. Waarschijnlijk begrijpt hij niet eens wat ik bedoel. Geen mens lijkt hier Engels te spreken en ik ken geen woord Portugees.

Een stokoude man in een versleten pak maar met een opvallende, witte borsalino op zijn hoofd zoekt met een ticketje in zijn hand naar zijn plaats. Ik hou mijn adem in, bang dat hij naast mij zal komen zitten, maar hij loopt me voorbij. Een vrouw met een jengelende baby op haar arm blijft even naast me staan. Ze kijkt op haar ticket,

schudt haar hoofd en loopt dan naar een plaats achter in de bus. Ik haal opgelucht adem. Als laatste stapt een dikke vrouw op met een enorme tas in haar handen.

‘Niet hier, alsjeblieft niet hier’, mompel ik. In deze hitte kan ik echt niemand naast me hebben en al zeker niemand die zo dik is dat ze amper in de stoel past. Ik haal opgelucht adem als ook zij me voorbijloopt. De bus zet zich in beweging en ik laat me tegen de leuning van de stoel zakken. Net als ik mijn ogen wil sluiten, remt de chauffeur en hoor ik de deuren sissend opengaan. Door het raam zie ik een mollige vrouw komen aanwaggelen op belachelijk hoge hakken. Haar enorme borsten bewegen zo hevig in haar minuscule topje dat het lijkt alsof ze een eigen leven leiden. Kreunend hijst ze zich aan boord en wisselt een paar woorden met de chauffeur. Ik heb het gevoel dat de twee elkaar kennen, want het gaat er hartelijk aan toe. Ik strek mijn hals en check de stoelen in de bus. Er zijn nog twee plaatsen vrij.

‘Niet hier’, fluister ik opnieuw. ‘Alsjeblieft niet hier.’ Maar deze keer werkt de bezwering niet. De vrouw laat haar blik door de bus dwalen en komt dan mijn richting uit. Ze blijft staan, snuift diep en kijkt me met een hooghartige blik aan. Dan perst ze tot mijn ontsteltenis een enorme tas in het bagagerek boven de stoelen. Met veel misbaar laat ze zich op de plaats naast mij zakken. Het beetje ruimte dat ik heb, lijkt buitenproportioneel te krimpen. Met haar linkerhand grijpt ze haar lange haren beet en zwaait ze zo hard naar achteren dat ze mijn gezicht raken. Een weeë geur van bloemen en muskus dringt mijn neus binnen en maakt me nog misselijker dan ik al ben.

Ik schuif de paar centimeter die het kan verder naar het raam toe en maak me zo smal mogelijk. Intussen hou ik de vrouw in de gaten. Ze tilt haar achterste van de stoel en peutert met veel moeite een telefoon uit de zak van haar jeans. Die zit zo strak dat elke bobbel en elk putje in haar benen zichtbaar is. Als een razende begint ze op het scherm te tikken. Ik staar naar haar nagels, die op de scherpe klauwtjes van een exotisch dier lijken, maar dan wel eentje dat regelmatig een uitgebreide manicure ondergaat. Ze zijn minstens drie centimeter lang en felrood gelakt met aan de randen zilveren en gouden glitter en op elke nagel een piepkleine tekening. Ik zie een hartje, een doodskop, de naam Kevinho. Het is me een raadsel hoe ze kan functioneren met dergelijke messen aan haar handen. Elke keer als een nagel het scherm raakt, klinkt een scherpe tik. Ik heb het gevoel dat haar scherm elk moment kan breken onder de felle aanslagen. Ze beluistert de spraakberichten op vol volume en beantwoordt ze even luid. Ik sla het schouwspel zo gefascineerd gade dat ik bijna vergeet hoe ergerlijk ik dit vind.

De biepjes houden even op en de vrouw zet de camera van haar toestel aan. Ze bestudeert haar gezicht van kortbij op het scherm. Met haar rode klauwtjes gaat ze door haar lange haren, waarvan ik vermoed dat ze nep zijn. Het knispert en knettert bij elke lok die ze kamt. Als het donker was, zou het vast vonkjes veroorzaken. Ze haalt een lipstick uit haar tasje en stift haar lippen in een kleur die ik nog nooit gezien heb, een soort fluoroze met glitter. Duidelijk tevreden met zichzelf gooit ze luid smakkend een vreemdsoortige zoen naar het scherm en krabt

dan met haar scherpe pinknagel een korstje weg uit haar mondhoek. Het komt naast mijn blote been terecht en ik maak een snelle beweging met mijn hand om het weg te veegen. Toch kan ik me niet van de indruk ontdoen dat het ergens aan me kleeft. Ik schuif nog wat dichtër naar het raam voor als er nieuwe korstjes of andere viezigheid mijn richting uit worden gemikt. Cruella, zoals ik de vrouw intussen noem, lijkt niets te merken van mijn wanhopige pogingen om zo ver mogelijk bij haar vandaan te komen en gaat ongegeneerd verder. Ze trekt haar topje zo strak dat een groot deel van haar imposante boezem zichtbaar wordt. Op haar rechterborst staat een woord getatoeëerd in overdreven krullerige letters. Het zou een naam kunnen zijn, maar net zo goed een of andere slogan in het Portugees. Ik probeer de letters te ontcijferen, maar raak er niet wijs uit. Te laat merk ik dat Cruella me met hoog opgetrokken wenkbrauwen zit aan te kijken. Ik mompel 'sorry' en plooi mijn mond in een brede glimlach die niet wordt beantwoord. Ze sist een paar zinnen waar ik geen woord van begriip, maar die allesbehalve vriendelijk klinken. Ik blijf glimlachen, maak een verontschuldigend gebaar met mijn handen en zeg: *'I'm sorry but I don't speak Portugese. Não falo português...'*

De vrouw bekijkt me nu met zo veel minachting dat ik er ongemakkelijk van word. Ze snuift diep en gooit met hetzelfde dramatische gebaar van daarstraks haar haren opnieuw naar achteren. Naar haar maatstaven zie ik er waarschijnlijk ontzettend saai en gewoontjes uit. Oude kleren zonder bling, geen make-up, korte nagels met vuile randen en haren die een wasbeurt kunnen gebruiken.

Ze snauwt me opnieuw iets toe in het Portugees dat ik niet begrijp, maar uit haar toon kan ik opmaken dat ze niet veel met me opheeft. Volgens mij wil ze me duidelijk maken dat ze het een schande vindt dat er mensen bestaan die haar moedertaal niet spreken of begrijpen. Ze gaat kaarsrecht zitten en trekt haar topje zo ver naar beneden dat haar borsten net niet uit haar decolleté vallen. Ik vermoed dat ze me wil laten zien dat zij wel wat meer in huis heeft dan een beetje kennis van de Engelse taal en ik kan haar geen ongelijk geven. Mannen zijn ongetwijfeld meer onder de indruk van haar imposante boezem dan van mijn Engels – zeker in dit land. Het liefst zou ik een gevatte opmerking maken om de vrouw op haar plaats te zetten – iets in de aard van ‘je borsten zijn duidelijk beter ontwikkeld dan je brein’ – maar ik durf niet. Mijn beste vriendin Stella zou het wel doen. Zij is een stuk dapperder dan ik en kan zich veel beter uit de slag trekken in dit soort situaties. Maar Stella zou natuurlijk nooit ofte nimmer in deze situatie verzeild geraakt zijn. Daarvoor is ze te slim en te wereldwijs. Heel anders dan ik, die er wonderwel in geslaagd ben om de voorbije weken – zeg maar maanden – de ene foute beslissing na de andere te nemen. ‘Noor en de wet van Murphy, die twee zijn voor elkaar geboren’, zegt Stella vaak. Als ik de gebeurtenissen van de voorbije dagen bekijk, kan ik haar geen ongelijk geven.

Cruella is intussen opnieuw bezig met haar telefoon. Ik probeer de afstand tussen ons nog wat groter te maken en leg mijn hoofd tegen het raam. Het voelt een klein

beetje koeler dan de rest van de omgeving, maar niet veel. Ik vermoed dat de airco van de bus kapot is, want er komt nergens frisse lucht vandaan. De chauffeur heeft een paar keer iets omgeroepen tijdens de rit, maar omdat ik hem niet begrijp, weet ik niet of het al dan niet over de kapotte airco ging. Het vragen aan een andere passagier heeft ook geen zin, want ik ben zo goed als zeker dat de meeste mensen op deze bus geen Engels begrijpen. Mijn Portugees reikt niet veel verder dan *'por favor'* en *'obrigado'* – alsjeblieft en dank je wel – en natuurlijk *'não falo português'* – ik versta geen Portugees. Maar dat laatste lijkt elke keer een uitnodiging voor mensen om alles nog een keer uit te leggen, in het Portugees natuurlijk. Verder zit ook 'ik hou van je' in mijn vocabulaire, maar dat is een ander verhaal waar ik nu even niet aan wil denken.

Ik hou mijn T-shirt tegen mijn neus en ruik er even aan. Het stinkt naar zweet en stof, maar dat is nog altijd beter dan het weeïg zoete parfum van Cruella. Bovendien kan ik er niet aan doen dat ik niet zo fris ruik. Dat krijg je als je een halve dag doelloos door een stad dwaalt met een zware rugzak. En ook al is het hier winter, toch is het behoorlijk warm overdag. Straks moet ik opnieuw door een stad zeulen met die verdomde rugzak, maar dan is het nacht en hopelijk wat minder heet.

Intussen moet ik het nog even volhouden naast dit afschuwelijke mens dat ruikt naar een combinatie van toiletverfrisser en marsepein. Ik sluit mijn ogen en probeer aan leuke dingen te denken.

HOOFDSTUK 2

DE WET VAN MURPHY IN HET KWADRAAT

Ik word wakker met een smerige smaak in mijn mond. De fles frisdrank die in de stoel voor me zit, is al een tijdje leeg. Geeuwend rek ik me uit en kijk om me heen. Blijkbaar heb ik een hele tijd geslapen. De bus staat stil en iedereen zoekt zijn spullen bij elkaar. Het is onder-tussen blijkbaar donker geworden, maar ik herken het busstation van São Paulo, onze eindhalte. Tiête heet het. In het donker ziet het er nog minder aantrekkelijk uit dan overdag.

De stoel naast me is leeg. Ik sta recht en speur het gangpad af naar de vrouw die naast me zat, maar blijkbaar is Cruella intussen afgestapt. Als ik in mijn handtas het ticketje voor mijn bagage wil pakken, blijft mijn hart een paar seconden stilstaan. Het voelt alsof iemand mijn keel dichtsnoert en ik moet naar adem happen. Mijn tas is verdwenen! Alleen het schouderriempje ligt verloren op de stoel, opgekruld als een dunne slang. Ik realiseer me dat het niet anders kan dan dat ik bestolen ben. Mijn

maag keert om en ik moet een opkomende golf braaksel wegslikken. De toppen van mijn vingers beginnen te tintelen en het koude zweet breekt me uit. Ik voel me duizelig en ben bang dat ik ga flauwvallen. Langzaam laat ik me terug in de stoel zakken. Na alles wat ik de voorbije dagen heb meegemaakt, kan dit er echt niet meer bij. Mijn paspoort, mijn bankkaart, mijn telefoon... alles zit in die tas. Ik had er nog zo op gelet om ze schuin over mijn borst te hangen zodat niemand ze kon stelen, maar blijkbaar was dat niet voldoende. Ik bestudeer het riempje van mijn tas. De dief heeft het vakkundig doorgesneden met een vlijmscherp mesje.

Ik wil om hulp roepen, maar er komt geen geluid uit mijn keel. In plaats daarvan vullen mijn ogen zich met tranen en verdwijnt alles om me heen in een waas. Ik veeg de tranen weg met mijn hand en kijk door het raam. Daar heeft de chauffeur het bagageluik intussen opengezet en schuift een rij passagiers aan met een ticketje in hun hand. In het gangpad drummen nog altijd mensen om buiten te raken. Ik moet zo snel mogelijk uit de bus zien te komen om de vrouw te zoeken die naast me zat. Het kan bijna niet anders dan dat Cruella er met mijn tas vandoor is.

‘Laat me door’, mompel ik met opeengeklemd kaken terwijl ik een man opzij duw die rustig zijn spullen in een plastic tas aan het laden is. Hij kijkt me eerst verwonderd en dan boos aan en antwoordt iets in het Portugees, maar ik heb geen tijd om met hem in discussie te gaan. Ik wurm me langs hem heen het gangpad in en probeer me een weg te banen naar de deur. De verwensingen die ik naar

het hoofd geslingerd krijg, neem ik erbij. Het kan me niet schelen. Ik wil mijn tas terug.

Ik ren voorbij de wachtende passagiers tot bij de chauffeur.

'*Someone has stolen my bag*', zeg ik hijgend, maar de man doet alsof hij me niet hoort. Als ik de zin nog een keer herhaal, kijkt hij me zuchtend aan en wijst streng naar het einde van de rij om duidelijk te maken dat ik moet aanschuiven zoals de anderen.

'Je begrijpt het niet!' roep ik. 'Ik ben bestolen.'

De vrouw die achter me staat, geeft me een duw, waardoor ik bijna mijn evenwicht verlies. Ze maakt een gebaar met haar hoofd om aan te duiden dat ik moet oprassen en geeft haar ticketje aan de chauffeur, die het bagageruim induikt.

Ik kijk smekend naar de andere passagiers, maar niemand lijkt me te willen helpen of zelfs maar geïnteresseerd te zijn in mijn probleem. Ze draaien hun hoofd weg of halen hun schouders op als mijn blik de hunne kruist. Ik twijfel even over wat ik moet doen, maar ren dan naar het grote gebouw in de hoop de vrouw te zien die naast me zat. Ik weet intussen wel zeker dat zij er met mijn tas vandoor is. Ondanks het late uur is het nog behoorlijk druk in het station. Het is zo goed als onmogelijk om iemand in de massa te herkennen. Hijgend blijf ik staan.

'Fuck!' roep ik luid. 'Fuck! Fuck! Fuck!'

Een paar mensen kijken me fronsend aan en lopen dan snel weer verder. Als een gek begin ik door de grote hal te rennen, maar ik zie niemand die zelfs maar een beetje op Cruella lijkt. Uiteindelijk spurt ik terug naar de

bus, waar de chauffeur intussen de laatste koffers aan het uitladen is. Als het mijn beurt is, steekt hij zijn hand uit om mijn ticket aan te nemen.

'*I don't have a ticket*', hijg ik. 'Mijn handtas is gestolen... De vrouw naast me...'

De man kijkt me hoofdschuddend aan en kruist zijn armen over zijn borst.

'*No ticket?*' vraagt hij.

'*I told you!*' roep ik wanhopig. 'Mijn tas is gestolen! Ik ben er zeker van dat de vrouw die naast me zat ze heeft meegenomen.'

Mijn woorden lijken geen indruk te maken op de chauffeur. Hij haalt zijn schouders op en wijst met een knikje van zijn hoofd naar het bagageruim. Tot mijn ontzetting zie ik dat het helemaal leeg is. Geen spoor van mijn rode rugzak. Cruella heeft dus niet alleen mijn handtas meegenomen, maar ook de bagage waarmee ik aan het rondtrekken ben. Ik heb alleen nog de kleren die ik draag en verder niets.

'Die vrouw!' roep ik tegen de chauffeur. 'Volgens mij ken je haar. Ze is later opgestapt en je praatte met haar. Jullie waren aan het lachen...'

De chauffeur zucht geïrriteerd.

'*Não falo inglês*', antwoordt hij schouderophalend. Natuurlijk spreekt hij geen Engels. Het liefst wil ik hem een dreun verkopen, maar in plaats daarvan begin ik opnieuw te snikken. De man kijkt me met een ongemakkelijke blik in zijn ogen aan.

'Ik ben bestolen', zeg ik snikkend. 'U moet me helpen. Alstublieft.'

'Polícia', zegt hij met een hoopvolle glimlach op zijn gezicht. 'Polícia help you, yes?'

Hij wijst naar de ingang van het gebouw en geeft me een bemoedigend klapje op mijn schouder.

'Polícia help you.' Deze keer klinkt hij heel overtuigd. Hij knipoogt er zelfs bij.

Ik kijk in de richting die hij aanwijst. Het is de ingang van het station. De chauffeur sluit het bagageruim en maakt aanstalten om weer in zijn bus te stappen.

'No!' roep ik vastberaden. 'Jij moet met me meegaan naar de politie. Jij hebt mijn rugzak aan die vrouw gegeven! Je weet wie ze is. Je móét me helpen!'

Ik grijp zijn arm beet en probeer hem mee te trekken, maar de man is vele keren sterker dan ik. Hij rukt zich los en begint naar de deur van de bus te lopen. Een golf adrenaline giert door mijn lichaam en lijkt me te dicteren dat ik de man niet mag laten gaan. Ik sla mijn armen om hem heen alsof ik hem ga knuffelen. De chauffeur doet er alles aan om van me af te komen, maar ik weiger mijn greep zelfs maar een beetje te lossen. Een paar mensen blijven staan en kijken geamuseerd toe.

'Spreekt hier iemand Engels?' roep ik luid. 'Kan iemand me helpen?'

Niemand reageert. De chauffeur kan mijn armen grijpen en knijpt zo hard dat het pijn doet. Geschrokken laat ik hem los.

'Polícia', zegt hij streng.

'Jij moet mee!' roep ik stampvoetend.

Mijn hoofd is heel helder nu. De chauffeur en zijn bus mogen niet vertrekken voor ik mijn tas en mijn rugzak

terug heb. Deze man kent de vrouw die naast me zat. Ik zie hem nog lachen en smoezelen met haar toen ze opstapte. Ik ben er plots van overtuigd dat het een complot is.

‘Jij moet mee naar de politie!’ gil ik opnieuw. ‘Jij kent die vrouw en hebt haar mijn rugzak gegeven. Je bent *fucking* medeplichtig. Ik ben alles kwijt, hoor je! Je moet mee!’

Mijn gekrijs maakt hem alleen maar bozer. Hij geeft me met beide handen een duw, waardoor ik mijn evenwicht verlies en zo hard op mijn billen terechtkom dat alles even zwart wordt voor mijn ogen. Voor ik weer recht kan krabbelen, is hij ingestapt en hoor ik de motor van de bus aanslaan. De deuren sissen dicht en de bus begint te rijden.

‘Stop!’ roep ik terwijl ik achter de bus ren. ‘Godverdomse klootzak! Je moet me helpen! Stop!’

Mijn moeite is vergeefs. De bus rijdt het perron af en verdwijnt uit het zicht. Ik plooi dubbel en zet hijgend mijn handen op mijn knieën. Het weinige dat ik vandaag gegeten heb, komt in een grote gulp naar buiten. Ik ben zo duizelig dat ik een moment denk dat ik flauw zal vallen. Wanneer ik opkijk, zie ik hoe een paar mensen me aanstaren, maar geen van hen komt me helpen. Mijn maag trekt opnieuw samen en ik spuw nog wat smerig smakende gal op de stenen. Ik haal een paar keer diep adem door mijn neus en probeer te kalmeren, maar het lukt niet. Het voelt alsof ik kopje-onder geduwd word. Mijn hart slaat zo hard in mijn borstkas dat het pijn doet. Alles om me heen vervaagt een paar seconden, om dan weer

haarscherp terug te komen. Dit is erger dan mijn ergste nachtmerrie. Ik wil huilen, maar zelfs daarvoor heb ik de energie niet meer.

Het duurt behoorlijk lang voor ik me weer wat beter voel. Ik loop het busstation in en zoek het politiekantoor, maar zie nergens een bordje met het woord *polícia*. Er is bovendien in het hele station geen agent te bekennen. Uiteindelijk beslis ik om naar het hokje te gaan van de busmaatschappij waarmee ik naar hier gereden ben. Misschien kunnen zij me helpen. Achter het raam zit een vrouw onderuitgezakt op een computer te tokkelen terwijl ze ongemoeid roze kauwgombellen blaast. Ze is zo gefixeerd door wat op het scherm gebeurt, dat ze niet ziet dat er iemand voor haar staat. Ik tik op het raam van het loket en probeer haar aandacht te trekken, maar ze blijft halsstarrig naar haar scherm staren en kauwgombellen blazen. Pas wanneer ik met mijn vuist op het raampje bonk, kijkt ze me een paar tellen met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar draait dan haar hoofd weer naar het scherm. Met een haast onmerkbaar knikje van haar hoofd maakt ze duidelijk dat ze luistert.

‘Ik ben met een bus van jullie bedrijf naar hier gekomen vanuit Curitiba’, zeg ik, langzaam en duidelijk articulerend in de hoop dat ze toch een klein beetje Engels begrijpt. ‘Iemand heeft me bestolen op de bus. Al mijn spullen zijn weg. Het was waarschijnlijk de vrouw die naast me zat... Kunt u me helpen? Alstublieft?’

De vrouw laat een kauwgombel knappen, werpt een blik op haar computerscherm en draait zich zuchtend

naar me toe terwijl ze een balpen uit een bekertje neemt dat op haar bureau staat.

‘Op welke bus zat je?’ vraagt ze in verbazend goed Engels.

‘Ik nam de bus van vier uur van Curitiba naar São Paulo’, antwoord ik, opgelucht dat er eindelijk iemand is die luistert.

De vrouw typt iets op haar computer en knikt.

‘Naam?’

‘Noor De Jager.’

Ze zucht diep, kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan en schudt haar hoofd. Ik spel mijn naam letter voor letter, maar krijg dezelfde reactie.

‘Schrijf het op’, zegt ze terwijl ze me een papier en een balpen toeschuift. Ik noteer mijn naam in grote drukletters en schuif het papier weer naar haar toe. Ze typt mijn naam in met tussen elke letter een korte pauze, tuurt even naar het scherm en zucht opnieuw.

‘Er zat niemand naast je op de bus’, zegt ze zo gedecideerd dat het lijkt alsof ze het antwoord al wist.

‘Wel waar. Er zat een vrouw naast me’, antwoord ik. Het kost me moeite om niet luid te beginnen gillen.

De vrouw draait het scherm naar me toe en wijst naar een plattegrond waarop de stoelen in de bus staan aangeduid.

‘Jij zat hier’, zegt ze. ‘De plaats naast jou was vrij.’

‘Dat klopt niet!’ antwoord ik boos. ‘Er zat een vrouw naast mij. Ze is onderweg opgestapt. Dat was in...’

Ik probeer op de naam te komen van het station waar de vrouw op de bus is gestapt, maar heb geen idee. De

loketbediende heeft intussen haar scherm weer naar zich toegedraaid en haalt haar schouders op.

‘Sorry’, zegt ze. ‘Ik kan je niet helpen. Ik stel voor dat je een klachtenformulier invult.’

Ze grijpt een blad uit een doos naast haar en schuift het onder het raampje naar me toe. Het is volledig in het Portugees.

‘Kunt u de chauffeur bellen?’ vraag ik haar wanhopig. ‘Misschien weet hij wie de vrouw is. Hij liet haar opstappen toen we een busstation uit reden. Ze leken elkaar te kennen...’

De vrouw schudt haar hoofd terwijl ze een zangerig m-m-mm-geluid produceert.

‘Dat doen we niet’, zegt ze. ‘De reizigers zijn zelf verantwoordelijk voor hun bezittingen. Het is niet de schuld van onze chauffeur dat u uw tas bent kwijtgeraakt.’

Haar hele lichaamstaal vertelt me dat ze niet veel zin meer heeft om me nog verder te helpen. Ze grijpt het papier en vult zelf een paar dingen in.

‘Dit is alles wat ik voor je kan doen’, zegt ze. ‘Ga met dit papier naar de politie om je gestolen spullen aan te geven. Hun kantoor is verderop in de gang.’

Ze maakt een vaag gebaar met haar hand, draait zich naar de computer en begint geconcentreerd op het klavier te tokkelen. Tussen haar lippen vormt zich weer een kauwgombel. Ik blijf staan en staar haar ongelovig aan. Waarom helpt ze me verdomme niet? ‘Waarom doet iedereen zo *fakking* klote in dit *fakking* kutland’, roep ik in het Nederlands. De vrouw maakt een gebaar met haar hand om duidelijk te maken dat ik beter vertrek. Ik draai me

om en slof de richting uit die ze heeft aangewezen. Na wat zoeken, vind ik inderdaad een politiekantoor, maar de deur zit op slot en er hangt een bordje met *FECHADO* voor het raam. Gesloten. Ik hang een paar minuten twijfelend rond in de buurt, maar besef dat het geen zin heeft om hier nog langer te blijven. Ik moet zo snel mogelijk iemand vinden die Engels spreekt en me wil helpen – of me gewoon kan vertellen wat ik moet doen, want ik heb echt geen idee. Ik sta in de grote gang, kijk om me heen en voel me plots doodmoe. Mijn hele lichaam begint te trillen en ik krijg het zo warm dat het lijkt alsof ik koorts heb. Ik besef dat ik ergens moet gaan zitten tot het overgaat. Met mijn laatste krachten sleep ik me naar een uithoek van het station en laat me in een smalle gang op de grond zakken. Ik leun met mijn rug tegen de muur en sla mijn armen om mijn benen in een poging me zo klein en onopvallend mogelijk te maken. Dan leg ik mijn hoofd op mijn knieën en begin te huilen. Wat een klotesituatie is dit. Ik zit op duizenden kilometers van huis in een stad waar ik niemand ken en heb geen cent meer op zak. Het liefst wil ik mijn ouders bellen – het enige telefoonnummer dat ik uit het hoofd ken is dat van de vaste telefoon thuis – maar ik heb nergens zo'n ouderwets telefoonhokje gezien in het station en bovendien heb ik geen munten om erin te stoppen. Ik veeg de tranen van mijn wangen. Dit is allemaal de schuld van Celest. Wat een eersteklas-klootzak is hij. En wat een domme geit ben ik om in al zijn verhaaltjes en beloftes te trappen.

Celest dus. Hij was een van de twintig Braziliaanse studenten die dit jaar twee weken op uitwisseling kwamen

naar onze school. Na lang zeuren, gingen mijn ouders akkoord om iemand bij ons te laten logeren. En wat voor iemand! Celest was zonder twijfel de knapste jongen die ik ooit gezien had. Ik herinner me perfect hoe hij als allerslaatste uit de bus stapte die de jongeren naar onze school had gebracht. Hij zag er niet alleen adembenemend knap uit met zijn donkere krullen, lichtblauwe ogen en spierwitte glimlach, maar straalde ook een zelfvertrouwen uit waarmee hij iedereen meteen voor zich inpalmde. Zelfs mijn moeder, die normaal niet zo sociaal is, was gecharmeerd toen hij haar met een handkus begroette. En ik? Ik viel als een blok voor hem. Vanaf de eerste aanblik was ik tot over mijn oren verliefd. Mijn geluk kon niet op toen we op dag drie een koppel werden. De dagen die volgden waren hemels. Nooit eerder had ik zo'n knap en lief vriendje gehad als Celest. Hij was alles waar ik ooit van gedroomd had. Toen hij vertrok, stortte mijn wereld in. We bleven verliefde berichten sturen en maakten plannen om elkaar zo snel mogelijk terug te zien. Ik zocht een baantje om wat geld te verdienen en zodra ik genoeg gespaard had, boekte ik met de hulp van Stella vliegtickets naar Brazilië. Ik zou alleen gaan, want zij had al plannen voor de vakantie, maar dat verzweeg ik voor mijn ouders. Zij denken dat ik op reis ben met Stella. Was dat maar zo, is het enige wat ik nu kan denken.

HOOFDSTUK 3

DANI

De geluiden rond me vervagen en ik voel me wegglijden in een comateuze slaap. Ik doe zelfs geen moeite om ertegen te vechten. In mijn droom komt Celest naar me toe met zijn armen wijd open, maar wanneer ik hem wil omhelzen, scheert er iets over onze hoofden. Celest wordt vastgegrepen door stevige klauwen die hem bij me vandaan trekken. Ik probeer hem tegen te houden, maar het zwarte ding is veel sterker dan ik en neemt hem mee. Iets grijpt me beet en er schiet een scherpe pijn door mijn arm. Ik ben bang dat het ding me ook te pakken heeft, maar ik kan het niet zien. Ik probeer me los te rukken maar het lukt niet.

‘Laat me los!’ gil ik. ‘Laat me los!’

Pas wanneer ik mijn eigen stem hoor, beseft ik dat ik niet meer aan het dromen ben. Iemand heeft mijn arm zo stevig beet dat het pijn doet. Als ik mijn ogen opendoet, kijk ik recht in het gezicht van een jongen. Hij zegt iets in het Portugees en ik hoor andere jongens lachen. Ze staan achter hem, zie ik nu. De jongen laat mijn arm los

en gaat naast zijn vrienden staan. Vanuit de hoogte kijken ze me met vijf grijnslachend aan, hun handen diep in de zakken van hun broek. Een van hen snuift en spuwt een dikke klodder naast me op de grond. Ik schuif wat opzij en probeer me nog kleiner te maken.

‘Wat willen jullie?’ vraag ik in het Engels en ik hoor hoe bang en onzeker ik klink.

De jongens beginnen te lachen en wisselen een paar zinnen uit waarbij ze elkaar vrolijk vuistjes en high fives geven. De jongen die mijn arm beethad, schopt hard tegen mijn been. Ik sla mijn armen nog wat steviger om mijn knieën en druk mijn rug hard tegen de muur alsof ik hoop dat er achter me een deur zal opengaan waardoor ik kan verdwijnen. Een van de jongens snauwt me iets toe. Ik schud mijn hoofd om aan te geven dat ik hem niet begrijp en mompel ‘*não falo português*’. Hij wisselt een veelbetekenende blik met de andere jongens. Een slecht genezen litteken op zijn wang trekt een vuurrode streep van zijn nek tot zijn oog en misvormt zijn hele gezicht. Het maakt hem nog angstaanjagender dan de anderen. Ik weet instinctief dat hij de leider is van de groep. Ik voel een rilling van afkeer over mijn rug lopen die ik niet kan verbergen. De jongens beginnen met elkaar te overleggen en ik weet dat ze afspreken wat ze met mij gaan doen. Daarvoor hoef ik zelfs geen Portugees te begrijpen. Ik moet uit deze smalle gang en in de drukke hal raken, maar wanneer ik aanstalten maak om recht te staan, duwt een van de jongens me ruw weer op de grond. Een andere jongen gaat naar de ingang van het steegje, zo te zien om de wacht te houden. Een golf van paniek lijkt me kopje-onder te

duwen en het voelt alsof al mijn ledematen verlamd zijn. Ik kan niet meer bewegen. De jongen met het litteken gebaart naar de anderen dat ze me moeten vasthouden. Ze grijpen mijn handen beet en drukken mijn voeten tegen de grond, waardoor ik totaal weerloos ben. Ik open mijn mond om te gillen, maar er komt alleen een schorre kreet uit mijn keel. Wanhopig schud ik mijn hoofd heen en weer en probeer ik de jongen die mijn voeten vasthoudt weg te schoppen, maar tegen deze overmacht ben ik niet opgewassen. De leider ritst zijn broek open en buigt zich over me heen. Het lukt me om een voet los te rukken en hem een flinke schop te geven. Hij vloekt luid en grijpt naar zijn buik. De pijn maakt hem woest. Hij tilt zijn hand op en slaat me zo hard in het gezicht dat ik een paar tellen niets meer zie. De klap haalt me uit mijn verlamming. Ik begin luid te krijsen en probeer schoppend en bijtend los te komen. De jongen die me geslagen heeft probeert intussen mijn short naar beneden te trekken, maar ik verzet me zo hevig dat hij geen goede greep op me krijgt. Ik hoor de anderen lachen en joelen, maar de leider wordt alleen maar bozer. Hij slaat me opnieuw en deze keer gil ik nog luider met wijd opengesperde mond. Alle woede die zich de voorbije dagen in me heeft opgestapeld ligt in de schreeuw. Ik schop, ik bijt en ik krijs de longen uit mijn lijf. Mijn stem klinkt schor en ik proef bloed in mijn mond, maar ik weiger om het op te geven. Pijn voel ik niet meer. Mijn overlevingsinstinct heeft het overgenomen.

'Parar!'

Ik blijf gillen en schoppen.

'Parar!' klinkt het opnieuw, maar dwingender en luider. Ik voel hoe ze mijn armen en voeten loslaten, maar ik blijf wild om me heen slaan. Het duurt even voor ik doorheb dat de leider ook is gaan staan en ik lig te spartelen op de grond als een vis op het droge.

'Parar!'

Nu pas hoor ik dat het een meisjesstem is. Ze roept in het Portugees tegen de jongens. Ik vang geruststellende woorden op als *polícia*, maar daarnaast ook een heleboel fucks en andere Engelse scheldwoorden. De jongens roepen allerlei dingen terug, maar mij laten ze intussen gelukkig met rust. Ik schuif achteruit tot ik weer tegen de muur zit en leg mijn armen over mijn hoofd, bang om op te kijken. Het roepen en schelden duurt behoorlijk lang, maar geleidelijk aan wordt het zachter en sterft het geluid helemaal weg. Wanneer ik beseft dat de jongens verdwenen zijn en ik geen gevaar meer loop, begin ik onbedaarlijk te snikken.

Iemand legt een hand op mijn rug. Ik schrik en probeer weg te komen.

'Are you okay?' vraagt een meisjesstem vlak bij mijn oor.

Ik schud mijn hoofd en blijf met mijn armen over mijn hoofd zitten. Intussen ril ik over mijn hele lichaam. Het meisje komt naast me zitten, maar ik durf niet op te kijken.

'De jongens zijn weg', zegt ze. *'Ze gaan je niet meer lastigvallen. Je bent veilig nu.'*